

ע"פ 1919/22 - עדי מקדשי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1919/22

לפני:

כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופטת ר' רונן

המערער:

עדי מקדשי

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דינו מיום 4.1.2021 ועל גזר דינו
מיום 1.2.2022 של בית המשפט המחוזי בתל אביב-
יפו בת"פ 26670-04-20 שניתנו על ידי כב' סג"נ בני
שגיא

תאריך הישיבה:

ח' בתמוז התשפ"ב (7.7.2022)
ה' בתמוז התשפ"ב (4.7.2022)

בשם המערער:

עו"ד גלאון קפלנסקי
עו"ד ורד חלאוה

בשם המשיבה:

פסק-דין

השופט י' עמית:

ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ב' שגיא) בת"פ
26670-04-20 בו הורשע המערער על פי הודאתו והושת עליו עונש מאסר בפועל של 26 חודשים, ופסילה מלקבל או

להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חמש שנים.

1. המערער, יליד 1971, הודה במסגרת הסדר טיעון דיוני בכתב אישום מתוקן, מבלי שגובשה הסכמה לענין העונש.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 26.8.2017 פקע רישיון הנהיגה של המערער, וביום 9.9.2019 בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב-יפו פסל את רישיון הנהיגה שלו לתקופה של 12 חודשים, והפעיל עונש פסילה מותנית בן חודשיים במצטבר. ביום 29.3.2020, סמוך לשעה 22:06, נהג המערער, ביודעו כי הוא פסול מנהיגה, בנתיבי איילון דרום ברכב מסוג שברולט סוניקסדאן אשר רשיונו פקע ביום ה-25.3.2020. המערער נהג במהירות של 147 קמ"ש בכביש בו המהירות המותרת היא 90 קמ"ש. שוטרים אשר שהו במקום, נסעו אחר המערער והורו לו לעצור, וזה עצר את רכבו בסמוך לשדרות רוקח בתל אביב. המערער התבקש למסור לשוטרים את תעודת הזהות שלו, אך סירב בטענה שזו לא ברשותו, על אף שהייתה ברכב. בהמשך לאמור, המערער הזדהה בכזב בשל החשש שייוודע לשוטרים שנהג ברכבו בעודו פסול מנהיגה. השוטרים הבהירו למערער כי אם לא יזדהה בפניהם יאלצו לעכבו, ובתגובה לכך נכנס המערער לרכבו ופתח במנוסה.

בשלב זה, השוטרים ביצעו מרדף אחר המערער אשר המשיך בנהיגה פרועה והגיע למחסום שהוצב לצורך עבודות בכביש, שם שהו עובדי בנייה ושוטרים נוספים אשר חסמו את הדרך לרכבים באמצעות ניידת משטרה. המערער חלף על פני המחסום, נסע בשול השמאלי של הכביש, חזר לכביש והמשיך בנסיעה תוך שסיכן סכנה ממשית את עובדי הבנייה שהיו באותה העת על הכביש, ונאלצו לברוח מאתר העבודה לשולי הכביש. המערער המשיך בנסיעתו ובעקבותיו השוטרים בניידת, המורים לו לעצור. המערער התעלם מקריאות השוטרים במערכת הכריזה תוך שנמלט בנהיגה פרועה ברחבי תל אביב-יפו, חוצה צמתים מרומזרים באור אדום, ונוסע נגד כיוון התנועה. בשלב מסוים, המערער עצר את רכבו, יצא ממנו ונמלט בריצה. לאחר מרדף רגלי של כ-300 מטרים, אחד השוטרים הצליח לעצור את המערער ולאזקו.

בגין המתואר לעיל, יוחסו למערער העבירות הבאות: חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); מעשי פזיזות ורשלנות - עבירה לפי סעיף 338(1) לחוק העונשין בצירוף סעיף 38(1) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); התחזות כאדם אחר - עבירה לפי סעיף 441 לחוק העונשין; הכשלת שוטר בשעת מילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין; נהיגה בפסלות - עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה; נהיגה כשרישיון הנהיגה פקע מעל 24 חודשים - עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודה בצירוף סעיף 62(1); נהיגה כשרישיון הרכב פקע פחות משישה חודשים - עבירה לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה בצירוף סעיף 62(1); נהיגה במהירות העולה על המהירות המותרת במעל 40 קמ"ש בדרך שאינה עירונית - עבירה לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה).

פסק דינו של בית המשפט המחוזי

2. כאמור לעיל, ביום 4.1.2021 הודה המערער במסגרת הסדר טיעון בכתב האישום המתוקן. עם זאת, בדיון מיום 23.6.2021 המערער ביקש לחזור בו מהודייתו, שכן לשיטתו הודה בעובדות שאינן נכונות. ביום 5.10.2021, ולאחר חילופי ייצוג המערער, נטען כי עוד בפגישה עם קצינת המבחן המערער הביע הסתייגות מהודייתו; כי היה נתון תחת לחץ

עמוד 2

להודות במועד הדין; כי לא הוקרא לו כתב האישום המתוקן; וכי הסכים להסדר הואיל וסבר שהעבירה הנוגעת לסיכון חיי אדם נמחקה, כפי שהוסכם עם בא כוחו דאז.

3. בית משפט קמא דחה את בקשת המערער לחזור בו מהודייתו. נקבע כי העובדות בכתב האישום לא השתנו, והמערער היה מודע לכך שהן מקימות את עבירת החבלה בכוונה מחמירה בה הורשע; כי גיבוש ההסדר נמשך זמן ממושך של מספר חודשים, ולא גובש כלאחר יד; כי הלכה למעשה המערער הודה בשלוש "הודאות" שונות - בעובדות כתב האישום המתוקן, בהודאה נוספת בה ציין כי "אני מבין ומקבל את הדברים", ובחתימה על הסדר הטיעון הכתוב - ובאף אחד מהשלבים לא טען כי מבחינה עובדתית לא ביצע את האמור בסעיפים 10-12 לכתב האישום המתוקן, כפי שטוען כיום; כי ממועד ההודיה ועד למועד בקשתו לחזור ממנה חלף פרק זמן ארוך העומד על כחצי שנה; וכי המערער הינו אדם אינטליגנטי, לא הופעלו עליו לחצים חיצוניים וחזקה שהבין את משמעות הודייתו.

4. לאחר שהצדדים טענו לעונש, ביום 1.2.2022 גזר בית משפט קמא את עונשו של המערער וקבע כי יוטל עליו עונש מאסר בפועל של 26 חודשים בניכוי 26 ימי מעצרו; מאסר מותנה של 6 חודשים, כך שבמשך 3 שנים מיום שחרורו לא יעבור על אחת העבירות בהן הורשע; פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 שנים; והפעלת הפסילה המותנית בת 6 חודשים שהוטלה על המערער במסגרת פ"ל 19-05-1950, בחופף לפסילה שהוטלה על המערער בתיק זה.

הטענות בערעור

5. לעניין הכרעת הדין, במסגרת הערעור נטען כי שגה בית משפט קמא עת לא אפשר למערער לחזור בו מהודייתו בכתב האישום המתוקן. במישור העובדתי, המערער טען כי לא היה מעורב בכל הליך הסדר הטיעון; כי סלע המחלוקת לא היה משפטי בלבד אלא אף ביחס לעובדות, שכן לשיטת המערער לא סיכן את חייהם של אנשים בנהיגתו; כי על אף שהמערער נתן הודאתו שלוש פעמים, משמעותה שולית הואיל והיא ניתנה ברצף ובטווח זמן קצר של מספר דקות; כי בית המשפט התעלם מחזרתו המידית מההודאה בפני שירות המבחן; כי באופן סובייקטיבי המערער היה תחת לחץ, הגם שלא היה עצור; וכי חזרתו מההודאה לא נועדה רק לשם השגת רווח משני. עוד נטען כי במקרים שבהם הבקשה לחזרה מההודאה מוגשת עובר למועד מתן גזר הדין, כבעניינו של המערער, חלה גישה מקלה יותר לעניין משקלם של "הנימוקים המיוחדים" המצדיקים חזרה מההודאה; כי הודאתו לא הייתה חופשית ומרצון, ואילו כתב האישום המתוקן היה מובן לו כיאות, לא היה מודה בחלק מן העבירות אשר יוחסו לו לפיו.

באשר לגזר הדין, נטען כי יש להקל בעונשו של המערער, שכן בית המשפט לא שקל כראוי את נסיבות ביצוע העבירה, מידת אשמו של המערער, ונסיבותיו האישיות כפי שתוארו בתסקיר שירות המבחן; כי יחסית לגילו של המערער, לא מדובר בעבר פלילי משמעותי; כי היה על בית משפט קמא לנכות את תקופת מעצרו מעונש פסילת רישיון הנהיגה בפועל; וכי המערער עבר הליך שיקום עצמי, והחל שיקום מוסדי, המתבטאים בניהול אורח חיים נורמטיבי מבלי שביצע עבירות נוספות.

6. בשלב זה אעיר כי המערער הגיש בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין. ביום 6.4.2022 קבעתי כי אך ורק על מנת לאפשר למערער להתארגן לנוכח נסיבותיו האישיות, יעוכב עונשו של המערער עד להכרעה בערעור.

7. לאחר עיון בערעור על נספחיו, ולאחר שמיעת טענות הצדדים בעל פה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות על שני חלקיו.
8. באשר להכרעת הדין, סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ) קובע כדלקמן:
- (א) הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו" (ההדגשה הוספה -י"ע).
- בפסיקתו של בית משפט זה נקבע כי נאשם יוכל לחזור בו מהודייתו מ"נימוקים מיוחדים שיירשמו", ובין היתר, כאשר הודיה לא ניתנה באופן חופשי ומרצון, כאשר נאשם לא הבין את משמעות הודיתו, וכאשר הודיה הושגה שלא כדין, באופן המצדיק את פסילתה (ע"פ 5763/10 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (3.2.2011) (להלן: עניין תורג'מן)). קרי, יש לבחון האם מדובר ברצון כן ואמיתי מצד הנאשם לחזור בו מהודאתו שווא שמסר, ולהוכיח את חפותו, או שמא מדובר בתכסיסנות (ע"פ 5561/03 מדינת ישראל נ' פלוני פ"ד נח(4) 145, 152 (2004)). יוזכר כי לבית המשפט סמכות לאפשר חזרה מהודאה בכל שלב בהליך, אף בשלב הערעור. עם זאת, עיתי הגשת הבקשה לחזרה מההודיה מהווה שיקול מכריע, ורק בנסיבות חריגות במיוחד יותר לנאשם לחזור בו לאחר גזירת דינו (ע"פ 8593/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (20.6.2013); עניין תורג'מן, פסקה 8).
9. בענייננו, המערער ביקש לחזור בו מהודייתו כי סיכן חיי אדם במהלך הנסיעה, שכן לטענתו זו לא ניתנה באופן חופשי ומרצון, מבלי שההסדר וכתב האישום המתוקן היו מובנים לו כראות, ותוך שהיה נתון בלחץ קשה עובר לחתימה על הסדר הטיעון ובמסגרת הדיון בבית משפט קמא. לשיטתו, העובדה שבקשתו הוגשה עובר למועד מתן גזר הדין, מעידה על כך שזו לא הוגשה מטעמים שנועדו להשיג רווח דיוני-משפטי.
10. בנסיבות המקרה דנן, איני רואה להיעתר לבקשתו של המערער לאפשר לו לחזור בו מהודייתו. כפי שקבע בית המשפט המחוזי, ובצדק, החל מיום הגשת כתב האישום היה המערער מודע לעובדות המקימות את העבירות המיוחסות לו, ואלו לא השתנו אף בכתב האישום המתוקן. ככל שהעובדות היו מצויות במחלוקת בין הצדדים, לא היה המערער מודה בהן, בשלוש הזדמנויות שונות, וזאת במנותק מהמחלוקת המשפטית המצויה ביניהם לעניין הוראת החיקוק שיש לייחס למעשי המערער. בהמשך לכך, נזכיר את משך הזמן בו גובש הסדר הטיעון, תקופה של מספר חודשים, במסגרתה לא נטען באף שלב שהמערער חולק על הטענה העובדתית המצויה במחלוקת. זאת ועוד, בישיבה מיום 4.1.2021 התקבל כתב האישום המתוקן והסדר הטיעון בין הצדדים, תוך שהמערער ציין מפורשות כי "אני מבין את כתב האישום המתוקן, מבין את הסדר הטיעון, מבין שאין הסכמה עונשית. אני מודה בעובדות כתב האישום המתוקן". בהמשך, ולאחר שב"כ המשיבה טען לעניין התקיימות הוראת החיקוק הנטענת על ידו, סנגורו של המערער ביקש שהות, ולאחריה ציין כי המערער יבקש להודות בכתב האישום ובעבירות המיוחסות לו, תוך שהמערער ציין בשנית כי "אני מבין ומקבל את הדברים".

באשר לעיתוי הגשת הבקשה, זו הוגשה כחצי שנה לאחר הודאתו של המערער בכתב האישום המתוקן. אכן, טרם נגזר דינו של המערער, אולם, העובדה שהמערער הגיש את הבקשה לאחר קבלת תסקיר שירות המבחן השלילי (שהוגש לצורך הטיעונים לעונש), ולאחר שבא כוחו הראשון הדגיש בפניו את החשיבות של התסקיר לגזר הדין (פרוטוקול הדיון מיום 25.10.2021, עמוד 18) מעלה תהייה שמא הבקשה הוגשה אך ורק לנוכח הסיכון לריצוי עונש מאסר (ראו: רע"פ 2292/08 אמסלם נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (30.3.2009); ע"פ 6028/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (20.3.2014)). זאת ועוד, עובר למועד הגשת הבקשה, התקיים דיון בפני שופט מעצרים, בו צוין במפורש כי המערער הודה בכתב האישום המתוקן. לא רק שהמערער לא ציין שאינו מסכים לעובדות המתוארות בו, הוא אף השתמש בהודייתו על מנת להקל בתנאיו המגבילים.

עוד יוער כי מקובלת עליי עמדת המשיבה ולפיה על אף שסיפור המעשה אינו מתועד מתחילתו ועד סופו באמצעות רצף של מצלמות, די בעובדות שהמערער לא מבקש לחזור בו מהודאתו ביחס אליהן, כדי לייחס לו את העבירה האמורה. כך, המערער לא מכחיש את המיוחס לו לעניין המהירות המופרזת בה נסע, חציית רמזורים באור אדום, נסיעה נגד כיוון התנועה, וכל אלו תוך הימלטות משוטרים.

עוד אציין כי הבקשה חסרת תוחלת לנוכח העובדה שליבת המחלוקת בין הצדדים בבית המשפט קמא עסקה בשאלה המשפטית מהי הוראת החיקוק בה יואשם המערער, ולא בעובדות המקרה כפי שאלו מתוארות בכתב האישום המתוקן. כפי שציין בית משפט קמא, בין אם מעשיו של המערער מקימים עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין ובין אם עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה לפי סעיף 332 לחוק העונשין, אין בכך כדי להשפיע על ההכרעה, שכן העונש הקבוע בצידן עומד על 20 שנות מאסר.

11. הנה כי כן, מהאמור לעיל עולה כי במקרה דנן אין בנמצא "נימוקים מיוחדים" המצדיקים ליתן למערער לחזור בו מהודייתו.

12. באשר לערעור על גזר הדין, כלל ידוע הוא כי אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שהטילה הערכאה הדיונית, למעט במקרים חריגים שבהם נפלה טעות מהותית בגזר הדין, או שהעונש חורג באופן קיצוני מרמת הענישה שנקבעה במקרים דומים (ראו, מיני רבים: ע"פ 1370/19 סעלוק נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (8.7.2019); ע"פ 1986/13 סידגייב נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (24.2.2014) (להלן: עניין סידגייב); ע"פ 200/13 ברמן נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (5.2.2014)).

13. לא זה המקרה שבפנינו. העונש שהושת על המערער הוא מתון ביותר, בהינתן שרשרת העבירות בהן הסתבך. המערער נסע בפראות בכביש לאחר שסירב להזדהות בפני השוטרים והחל אחריו מרדף משטרי. בשלב מסוים במנוסתו, הגיע למחסום שם שהו שוטרים נוספים אשר חסמו את הדרך לרכבים באמצעות ניידת משטרתית, וכן עובדים אשר ביצעו עבודות בנייה ותשתית בכביש. רק באורח נס לא נגרמו חבלות לעובדים במקום, אשר נאלצו לברוח במהירות לציד הכביש. בהקשר זה, יוער כי העובדה שמעשי המערער לא גרמו בפועל לחבלות, אף כי אין להתעלם ממנה, אינה מכריעה את הכף ואינה מצדיקה קביעת מתחם ענישה נמוך יותר של מי שהורשע בעבירות שבהן פוטנציאל הפגיעה גבוה ביותר (עניין סידגייב, פסקה 6).

אם כן, בנסיבות המתוארות לעיל, אין בידי לקבל את טענות המערער לעניין ההקלה בעונש. לפי האמור בגזר דינו של בית משפט קמא, טענות המערער נלקחו בחשבון בעת קביעת העונש, לקולאולחומרא, ולא מצאתי ממש בטענה כי היה על בית המשפט ליתן להן משקל רב יותר. בית המשפט הדגיש כי נסיבותיו האישיות של המערער, כפי שאלו תוארו בתסקיר, "מצדיקים התחשבות משמעותית בעונש" ואילולא נתון זה, ולנוכח עברו הפלילי של המערער, היה ממקם את עונשו במרכז המתחם ולא ברף התחתון שלו. עוד ציין בית משפט קמא כי התחשב בהליכי הטיפול והשיקום בהם השתלב המערער ובתנאים מגבילים בהם היה נתון. בהקשר זה, נציין כי למערער עבר פלילי הכולל הרשעות בעבירות פליליות (בגין אף ריצה מאסר בפועל) ו-75 עבירות תעבורה, ובתוך כך עבירות שבהן הורשע גם במסגרת הליך זה, וכי מהתסקיר עולה כי המערער מכור להימורים.

14. יש להניח כי אילולא נסיבותיו האישיות של המערער, הקשורות במצבה של אחת מבנותיו, העונש שהיה מושת עליו היה חמור בהרבה.

המערער נהג ביוזעין כשאין ברשותו רישיון נהיגה תקף וגם רישיון הרכב לא היה בתוקף. אין להקל ראש בעבירה של נהיגה בזמן פסילה ובעבירה של נהיגה ללא רישיון. אם המערער היה גורם לתאונה עם נפגעים – ולנוכח המהירות בה נהג ולנוכח המרדף שהתנהל אחריו דומה כי המערער נטל עליו את הסיכון – הרי שמטבע הדברים לא היה כיסוי ביטוחי לפיצוי הנפגע, על כל המשתמע מכך במישור האזרחי של חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, התשל"ה-1975. לכך יש להוסיף את ההתחזות בפני השוטרים, ואת עצם ההימלטות מפניהם.

15. בנקודה זו אומר מילים מספר על תופעת המרדפים. לקשישים שבינינו, המילה "מרדף" קשורה בזכרון הקולקטיבי לתקופת המרדפים בסוף שנות השישים ב"ארץ המרדפים" אחר מחבלים שהסתגנו דרך הגבול הירדני, "ארץ אשר מרדפים קורותיה" (כפי שמתגנן באוזנינו השיר "מרדף" של ירון לונדון).

חלפו השנים, והמרדף הפך לאירוע "אזרחי" כמעט שגרתי, שבמהלכו אדם נמלט ברכבו מפני ניידות המשטרה הדולקות אחריו. אין צורך להכביר מילים על אודות הסכנה הכרוכה במרדף. סכנה לעוברי אורח ולמשתמשים בכביש, וסכנה לשוטרים – הן אלה שדולקים אחר הרכב הנמלט והן אלה שפורסים מחסום כדי לסגור בעד הרכב הנמלט, ולמרבה הצער, אך לאחרונה קיפחו שוטרים את חייהם בעקבות ניסיונות הימלטות ומרדף. כאשר שוטר מורה לאדם לעצור בשולי הדרך – יש לעצור. כך, חלק ופשוט. כאשר אדם נמלט תוך כדי מרדף, הוא מעיד על עצמו שהוא נכון לסכן חיי אדם, ובשפת הרחוב "הוא לא רואה ממטר", והעיקר מבחינתו הוא למלט את עצמו. אכן, ההימלטות היא פעמים רבות "ספונטנית", בהחלטה של שניה, אך הדבר מעיד על הלך החשיבה הבלתי נורמטיבי בעליל של הנמלט. יש מספר סיבות להימלטות מפני המשטרה, ובין היתר, החשש להיתפס בגין עבירה אחרת. אחת העבירות המניעות הימלטות, שמא הנפוצה ביותר, היא נהיגה ללא רישיון. ניתן היה לסבור, כי "תוחלת הנזק", קרי, העובדה שסיכויי ההיתפסות במכפלת העונש שיושת על הנמלט בעקבות המרדף, גבוהה יותר מהעונש שיושת עליו בגין העבירה של נהיגה ללא רישיון – יצמצמו תופעה זו. ברם, ככל הנראה העבריינים במקומותינו טרם יישמו את התיאוריה הכלכלית המקובלת.

היה זה השופט א' א' לוישעוד לפני שנים רבות, קיבל את ערעור המדינה ובפסק דין קצר וקולע, כהרגלו, החמיר בעונשו של מי שהורשע בעבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין והעמיד את רף הענישה על ארבע שנים. אביא את הדברים בלשונם:

"המשיב חטא בהתנהגות אלימה שאך בדרך נס לא הסתיימה בתוצאה קשה יותר. הוא הפגין זלזול בחוק ובאנשים הממונים על אכיפתו, וגם אפשרות לפגיעה פיסית בשוטרים לא הרתיעה אותו. יותר מכך, המערער נהג ברכבו בפראות, בשעה הומה, בטבורה של עיר, ותוך שהוא מסכן את המשתמשים האחרים בדרך. חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים ואסור לה להשלים עם בריונות ופריקת עול מסוג זה, ומקל וחומר שאין להשלים עם כך כאשר מדובר בתופעה שרבים חוטאים בה, והמתרחשת כמעשה של יום יום באזור הנגב. את התופעה החמורה הזו יש למגר כדי להבטיח את שלום הציבור, וגם כדי לאפשר לאנשי החוק למלא את תפקידם ללא מורא. תרומתם של בתי המשפט למאמץ שנועד להשיג מטרה זו צריכה לקבל ביטוי ברמת הענישה הנקוטה, ולנוכח פסקי דין שהוצגו בפנינו אנו חוששים כי ברמת הענישה הנהוגה כיום אין די, וספק אם רכיב ההרתעה זכה בה למענה הולם" (ע"פ 2410/04 מדינת ישראל נ' אבולקיעאן(11.11.2004)).

לא נס ליחם של הדברים. אדרבה, דומה כי תופעת המרדפים אך החמירה, יצאה מתחומי הנגב ונפוצה בכל הארץ. הצבת מחסום משטרתי הפכה למרבה הצער למלאכה שיש סיכון בצידה, ועל הענישה בעבירות הכרוכות במרדף לשקף את תרומת בתי המשפט בהגנה על הציבור ועל השוטרים העושים מלאכתם. כפי שנאמר פעמים רבות בפסיקה, "חברה מתוקנת לא יכולה להשלים עם תופעות של נהיגה פראית ובריונית אשר מסכנת את ביטחון ציבור הנהגים ועוברי הדרך" (ע"פ 1925/14 עלושנ' מדינת ישראל(8.2.2015); ע"פ 1641/13 סביחנ' מדינת ישראל(31.12.2014); ע"פ 6059/15 סלאמהנ' מדינת ישראל(10.8.2016)).

16. על רקע האמור לעיל, דומה שבית משפט קמא הקל עד מאוד בעונשו של המערער, וטוב היה לערער זה משלא הוגש. קיצורו של דבר, משאלו הם פני הדברים, לא מצאתי כי מתקיימות הנסיבות החריגות המצדיקות את התערבותנו בגזר דינו של בית משפט קמא.

17. אשר על כן, הערער נדחה.

המערער יתייצב לריצוי עונשו בימ"רניצן ביום 1.9.2022 עד לשעה 10:00, כשברשותו תעודת זהות. על המערער לתאם את הכניסה למאסר כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים 074-7831077, 074-7831078.

ניתן היום, ה' באב התשפ"ב (2.8.2022).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט